Penningränta och varupris: Replik

Author(s): David Davidson

Source: *Ekonomisk Tidskrift*, Årg. 11, häft 2 (1909), pp. 67-68

Published by: Wiley on behalf of The Scandinavian Journal of Economics

Stable URL: <http://www.jstor.org/stable/3437451>

Accessed: 20-06-2016 02:19 UTC

Your use of the JSTOR archive indicates your acceptance of the Terms & Conditions of Use, available at
<http://about.jstor.org/terms>

JSTOR is a not-for-profit service that helps scholars, researchers, and students discover, use, and build upon a wide range of content in a trusted digital archive. We use information technology and tools to increase productivity and facilitate new forms of scholarship. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

The Scandinavian Journal of Economics, Wiley are collaborating with JSTOR to digitize, preserve and extend access to *Ekonomisk Tidskrift*

Replik.

Af David Davidson.

Då professor Wicksell önskar, att diskussionen mellan mig och honom rörande den i hans förestående uppsats behandlade frågan skall upphöra, kommer jag naturligtvis att tillmötesgå denna önskan, ehuru jag ej är öfvertygad om att tidskriftens läsare skulle sakna intresse för det föreliggande ämnet, som ju visserligen förutsätter teoretiska utredningar, men dock står i så intimt samband med viktiga, just i dessa dagar aktuella praktiska frågor. Det torde emellertid tillåtas mig att här med några ord erinra om en af utgångspunkterna för vår diskussion och huru genom meningsutbytet oss emellan tvistefrågan fixerats.

Nämnda utgångspunkt var professor Wicksells postulat, att den genomsnittliga varuprisnivån alltid borde bibehållas oförändrad och att vid ett elastiskt penningväsende medlet för att förverkliga detta mål vore, att bankerna skulle höja sina utlåningsräntor, så snart varuprisnivån visade tendens att stiga, och sänka räntorna, då en sänkning af prisnivån hotade. Emot sistnämnda regel för bankernas räntepolitik gjorde jag i min uppsats »Något om penningens värde» (denna tidskrift, årg. 1906, sid. 463) bl. a. den anmärkningen, att detsamma skulle kunna framkalla obehöfliga och skadliga rubbningar, i den händelse produktiviteten inom näringslivet allmänt ökats eller minskats. Om sålunda produktiviteten ökades och varuprisnivån i följd häraf sjönke eller tenderade att sjunka i motsvarande grad, borde enligt Wicksells förslag bankerna *sänka* sina utlåningsräntor för att motverka eller förhindra detta sjunkande af prisnivån, och denna åtgärd skulle, såsom jag sökte visa, framkalla rubbningar inom näringslivet.

Nu anmärker Wicksell, att en produktivitetsstegring i allmänhet icke skulle leda till en *sänkning*, utan tvärtom till en *höjning* af varuprisnivån. Han medger visserligen möjligheten af att varu-

prisnivån skulle kunna bli oförändrad, t. ex. om arbetarne genom sina sammanslutningar tilltvingade sig högre penninglöner. Men han synes bestämdt förneka, att förloppet skulle kunna bli, att i och med produktivitetsens ökning varupriserna skulle kunna sjunka och arbetarnes penninglöner samtidigt förbli oförändrade. Ty vore detta möjligt, inträder ju det af mig påpekade fallet, då bankerna enligt Wicksells förslag borde sänka sina räntor för att åter drifva upp varuprisnivån till dess ursprungliga höjd.

Jag har, som sagdt, blott velat konstatera denna förutsättning för Wicksells teori och förslag, men afhåller mig från att nu uttala mig rörande densamma.